

Brief aan Katholieke gezinnen

Broeders en zusters in Christus Jezus onze Heer,

Op 19 maart 2021 is het Jaar van het Gezin begonnen. Paus Franciscus heeft dit jaar uitgeroepen naar aanleiding van de 5de verjaardag van de Postsynodale Apostolische Exhortatie *Amoris Laetitia* (AL). Dit weekend sluiten we het Jaar van het Gezin af met een Wereldbijeenkomst van Gezinnen in Rome. Een mooi moment om dus even stil te staan bij jullie, de gezinnen in de Kerk.

Het huwelijk, het gezin, is de hoeksteen van de samenleving, maar is ook van groot belang voor de Kerk. Jullie, de ouders, zijn de eerste geloofsopvoeders van jullie kinderen. En jullie kinderen zijn de toekomst van onze Kerk. Zelfs nu al zijn zij deel van de Kerk. In de huidige samenleving wordt het de gezinnen niet makkelijk gemaakt. De 'norm' die velen stellen op het gebied van seksualiteit, huwelijk en gezin is een norm die haaks staat op de leer van de Kerk, op hoe God het bedacht en bedoeld heeft. De christelijke visie op huwelijk en gezin - die van een volhardende liefde en trouw die voortvloeit uit en verbonden is met de onvergankelijke liefde tussen Christus en Zijn Kerk - wordt steeds minder begrepen, aanvaard en in praktijk gebracht. De secularisering van de samenleving speelt daar een grote rol in. Naast de secularisering is er ook een grote druk op gezinnen, op echtparen en kinderen, omdat er zoveel moet: bijscholing van de ouders, sport, hobby's. Er is nog nauwelijks vrije tijd. Tijd hebben voor het leven thuis, samen als gezin, wordt bemoeilijkt door de huidige levensstijl, de werktijden, de complexiteit van de wereld van vandaag waarin velen er een waanzinnig ritme op nahouden om te overleven. De samenleving wordt langzaam door en door individualistisch en dat zien we ook terug in de gezinnen. Hierdoor is er nog minder tijd en prioriteit voor de Kerk en het geloof.

In al deze moeilijkheden voor jullie in deze tijd, ben ik des te dankbaarder dat er nog gezinnen zijn in onze Kerk. En jullie zijn er niet alleen, jullie zetten je in en geven het geloof door aan je kinderen. Dat is het grootste goed dat je ze mee kan geven, een ontmoeting met Jezus, die een Vriend voor ze wil zijn.

De roeping tot het christelijk huwelijk en gezin is geen gemakkelijke roeping. Het is niet vanzelfsprekend om door het huwelijk je hele leven lang voor dezelfde persoon te kiezen, in goede en kwade dagen, in armoede en rijkdom, in ziekte en gezondheid. Het is een keuze die je elke dag weer maakt, met de genade van Onze Heer, die jullie in het sacrament van het huwelijk en in de andere sacramenten hebben ontvangen. De genade die eigen is aan het sacrament van het huwelijk is bestemd om de liefde van de echtgenoten te vervolmaken en hun onverbreekelijke eenheid te versterken. De bron van die genade is natuurlijk Christus. Hij blijft jullie nabij, geeft jullie de kracht om Hem te volgen door het kruis op te nemen en weer op te staan wanneer jullie struikelen. Hij geeft ook kracht om elkaar te vergeven, elkaars lasten te dragen, elkaar onderdanig te zijn uit ontzag voor Christus en elkaar te beminnen met een bovennatuurlijke, fijngevoelige en vruchtbare liefde (vgl. CKK 1641-1642). Het is mooi en goed om hierin ook naar het voorbeeld te kijken van het heilig huisgezin van Nazareth; Jezus, Maria en Jozef. *"Het verbond van liefde en trouw, waarvan de Heilige Familie van Nazareth leeft, verlicht het begin dat vormgeeft aan ieder gezin, en stelt het in staat beter de wederwaardigheden van het leven en de geschiedenis onder ogen te zien. Op dit fundament kan ieder gezin ondanks zijn zwakheid een licht in de duisternis van de wereld worden"* (AL 66). Ook Maria en Jozef moesten elke dag opnieuw weer voor elkaar kiezen en dat zullen ze

ook niet altijd makkelijk hebben gevonden. Ook zij hadden die genade van het sacrament nodig.

De genade van het sacrament is er natuurlijk niet alleen voor de ouders, maar voor het hele gezin. Het gezin heeft een bijzondere waarde in de Kerk, omdat het gezin een beeld van God is die “in zijn diepste mysterie geen eenzaamheid is, maar een gezin, daar Hij in zijn wezen vaderschap, zoonschap en het wezen van het gezin, dat liefde is, heeft” (AL 71). Het gezin is ook een beeld van het geheim van de eenheid en vruchtbare liefde tussen Christus en de Kerk en krijgt daarmee de prachtige naam van ‘huiskerk’. Een plek waar men liefde en gemeenschap kent en die openstaat voor anderen. In elk christelijk gezin zou je zo de verschillende aspecten van de Kerk moeten tegenkomen. Het gezin moet dan ook, zoals de Kerk, een ruimte zijn waarbinnen het Evangelie wordt doorgegeven en van waar het Evangelie uitstraalt. Het zien van gezinnen waar dit gebeurt vervult mij, en met mij de hele Kerk, met grote vreugde. Dankzij jullie, die trouw blijven aan het onderricht van het Evangelie, wordt de schoonheid van het onontbindbare en voor altijd trouwe huwelijk geloofwaardig gemaakt. De Kerk is een gezin van gezinnen en ze wordt verrijkt door het leven van al deze huiskerken.

Het gezin is de eerste school voor het christelijk leven, een “leerschool voor een rijkere ontplooiing van de menselijkheid” (*Gaudium et Spes* 52). In het gezin leert men de deugden. Kinderen leren om samen te spelen en te leven, ze leren om te delen met elkaar, om naar elkaar te luisteren en hun beurt af te wachten. Ze leren om geduldig te zijn en om te vergeven wanneer hen pijn is aangedaan. Ze leren ook om vergeving te vragen als zij zelf iets verkeerd hebben gedaan, hierdoor leren ze de nederigheid. Ze leren om dienstbaar te zijn en te helpen met taken in het huishouden. Ze leren offertjes te brengen voor het goed van de ander en zo leren ze om zichzelf te geven. Al deze dingen kosten tijd, inspanning en moeite, van ieder lid van het gezin. Ik wil jullie op het hart drukken om hier bewust van te zijn, maar om er ook niet te groot over te denken. Het zijn juist de kleine dingen die kinderen zien en onthouden. Het zijn de kleine gebaren, de kleine tekenen van liefde en trouw die een grote impact hebben. Zo ook met het doorgeven van het geloof, van het Evangelie. Kinderen zien alles. Een kruisteken voor de maaltijd, een blik op het kruis dat in de woonkamer hangt of een kaarsje of bloemen bij of een handkus naar een beeld van Maria, onze Moeder. Ze zien de inspanning die jullie doen om zondag samen naar de H. Mis te gaan en daar zien ze de eerbied die jullie tonen voor Jezus in de Eucharistie. Ze zien dat het soms moeilijk is om tijd te maken voor God, maar ze zien jullie het steeds weer opnieuw proberen. Ze zien volharding in het gebed en volharding in het geloof. Weet jullie daarin ook gesterkt door mijn gebed en nogmaals, door de genade van Onze Lieve Heer.

In ons Aartsbisdom Utrecht heeft het onderwerp huwelijk en gezin een belangrijke plaats. Ik ben blij met de mooie initiatieven die zich de afgelopen jaren in het Aartsbisdom ontwikkeld hebben. In een aantal parochies zijn er gezins- of familiezondagen van start gegaan. Een mooie gelegenheid om met het hele gezin samen te komen in de Eucharistie om daarna, op ieders niveau, de verdieping te zoeken in de catechese. Het is zeer belangrijk dat gezinnen samen het geloof kunnen verdiepen, niet alleen met elkaar, maar ook met andere gezinnen. Voor kinderen is het fijn om het geloof te kunnen delen met leeftijdsgenoten. En voor de ouders is het heel waardevol om ervaringen uit te wisselen. Door deze gezinscatechese kunnen gezinnen bewust worden van hun roeping en hun zending. Als een gezin zich van die zending bewust is, evangeliseren alle leden en alle leden worden erdoor geëvangeliiseerd. Een dergelijk gezin wordt ook evangeliserend naar andere gezinnen en naar het milieu waarin het staat (*Evangelii Nuntiandi* 71). Zo zet het gezin zich gezamenlijk in voor geloofsoverdracht en gaan ze samen op weg naar heiligheid. In het diocesaan synodeverslag komt ook duidelijk

de roep naar meer en betere catechese naar voren. Het is niet meer vanzelfsprekend om over het geloof te praten of te weten hoe je dat moet doen. Ik hoop dat jullie daarin steun en bemoediging vinden in jullie parochies of andere plekken waar jullie komen om het geloof te vieren en de verdiepen.

Ik wil jullie op het hart drukken dat jullie altijd welkom zijn in de kerk. Wees niet bang om met je kinderen te komen, ook als ze soms wat geluid maken of moeilijk stil kunnen zitten. Wees niet bang om je daar ook over uit te spreken als een situatie daar om vraagt. Wees niet bang om in de parochie te vragen om catechese of geloofsverdieping voor jezelf of je kinderen. Wees ook niet bang om met eigen initiatieven te komen of zelf thuis iets te organiseren. De Kerk wil er voor jullie zijn, ze heeft jullie nodig en ze wil jullie van harte ondersteunen en begeleiden op jullie gezamenlijke weg naar heiligheid.

Graag sluit ik af met het gebed tot de Heilige Familie waarmee paus Franciscus zijn Exhortatie *Amoris Laetitia* ook afsluit:

“Jezus, Maria en Jozef,
in u zien wij
de schittering van de ware liefde,
aan u vertrouwen wij ons vol vertrouwen toe.

Heilige Familie van Nazareth,
maak ook onze gezinnen
tot plaatsen van gemeenschap en cenakels van gebed,
tot authentieke scholen van het Evangelie
en tot kleine huiskerken.

Heilige Familie van Nazareth,
laten er in het gezin nooit
geweldsincidenten, uitsluiting en verdeeldheid zijn,
moge ieder die gewond of gechoqueerd is,
snel worden getroost en genezen.

Heilige Familie van Nazareth,
maak dat wij allen ons bewust worden
van het heilig en onschendbaar karakter van het gezin,
van zijn schoonheid in Gods plan.

Jezus, Maria en Jozef,
verhoor ons en aanvaard onze smeekbede.

Amen.”

Utrecht, 22 juni 2022

+ Willem Jacobus kardinaal Eijk,
Aartsbisschop van Utrecht